

Navnlig galdt dette en vis Marius Jørgensen, der var Professor Sandrups Øjesten, og hvem Per i den Anledning engang havde givet Øgenavnet „det gudvelbehagelige Tabelværk“. Denne vordende Samfundsbærer forberedte sig nu paa at tage en frygtelig Hævn over ham ved i Hemmelighed at forsyne „Industribladet“ med en latterliggørende Kritik, naar hans Skrift udkom.

I den salomonske Familje begyndte man saa smaat at forlige sig med Forestillingen om Per som Husets tilkommende Svigersøn. Onkel Heinrich var næsten den, som nu lod mindst tilfreds. Skønt Per forlængst var kommen under Vejr med, hvorledes det forholdt sig med hans „Konsortium“, optraadte Hr. Delft stadig overfor ham som den faderlige Velgører og lod ham i fortrolige Samtaler vide, at han foreløbig kun var naaet det første og mindst betydende Skridt fremad. Bestandig talte han for døgtigt til ham om Enkebaronesse von Adlersborg; og Per, der havde faaet Blod paa Tanden nu, forstod hans halvkvædede Vise og gik i al Stilhed ind paa dens Tankegang. Han vidste, at Baronessen endnu opholdt sig paa en sydtysk Kuranstalt, og det var hans Agt at lægge sin Rejse deromad for at gøre hende et Besøg. Han havde dog foreløbig ingen anden Hensigt dermed end at vedligeholde Forbindelsen med den fornemme Dame for overhovedet at kunne udnytte de Muligheder, der skulde tilbyde sig fra den Kant. Men han skulde i Virkeligheden ikke have noget imod for bestandig at bortslænge dette forhadte Sidenius-Navn, dette latterlige Stykke Degnelatin, denne Troldesvans, der overalt forraadte hans Oprindelse. Baron von Adlersborg! Hvorfor ikke! Det var et Navn, der vilde tage sig ud paa et Visitkort.